

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 30. marec 2015, številka 2, letnik IV

Evropska vas: Tudi Slovaki imajo včasih morje

Spoznavamo Evropo: Slovaška – 1. del

Literarni večer: Na valovih domišljije

Dramska skupina Vrh nad Laškim

Direndaj v šolski knjižnici v Debru

Šivanke in spretne roke

Druženje in učenje – prijetno s koristnim

Obiskala nas je Marica Lesjak

Srce je simbol, ki spregovori najtišje in seže najgloblje

Opazovali smo sončni mrk

Območna revija otroških in mladinskih pevskih zborov

Pomladno prebujanje v Šentrupertu

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 30. marec 2015, številka 2, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Katja Pajk, Tilen Pasarič, Ajda Kostevc, Sara Sakić, Eva Kodrin, Rina Medjič, Maja Rutar, Danaja Verbovšek, Matej Iršič, Bhimasena Naglič, Julija Pristovnik, Nik Ojsteršek, Eva Vujasinović, Nataša Grešak, Jakob Pirš, Špela Štor, Patricija Mehle, Nina Zupanc, Ana Šmerc, Klara Brečko, Veronika Horjak, Petra Žumer

Naslovnica: Maja Rutar

Reklamna oglasa: Anita Blatnik

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

EVROPSKA VAS

Tudi Slovaki imajo včasih morje

Naša šola že vrsto let sodeluje v vseslovenskem šolskem projektu za mlade. Cilji projekta so spoznavanje in sprejemanje evropske družbene in kulturno-socialne stvarnosti ter hkrati zavedanje lastne kulturne identitete. Vsako leto posamezna šola izbere eno od evropskih držav in jo temeljito spozna. Letos je »naša« država Slovaška, zato smo na pogovor povabili direktorja Kovintradea v Bratislavi, ki je po rodu Slovenec in na Slovaškem živi že približno trideset let.

V zadnjem obdobju se veliko govori o odhajanju Slovencev v tujino. Razlogi za to so različni. Kaj je vplivalo na vašo odločitev, da ste odšli na Slovaško?

V tujino sem se odpravil v mladih letih, takoj po uspešno opravljeni diplomski na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo v Ljubljani. Moj odhod iz takratne SFRJ je bil bolj ali manj posledica moje politične aktivnosti v mladinski organizaciji. Zadnje dejanje moje mladinske politične »kariere« je bila udeležba na zadnjem mladinskem kongresu v Beogradu, saj sem se nekaj tednov kasneje že selil v takratno Češkoslovaško republiko, in sicer v Bratislavo, ki je danes glavno mesto Slovaške republike.

Nekateri se odselijo mlajši, nekateri starejši. Kdaj ste začeli resno razmišljati o selitvi?

Navkljub temu, da sem od otroških let precej potoval po svetu in sem med drugim precej dobro poznal tudi razmere v takrat še socialistični Češkoslovaški republici, je bila trajna preselitev ena takšnih odločitev, ki zahtevajo tehten premislek. Še posebej, če se spomnimo, kakšen sloves so imele takratne socialistične države na področju demokracije, človekovih pravic in policijske države.

Vsakdo, ki se odpravlja v tujo državo, ima kakšne pomisleke, saj se odpravlja v drugačno okolje, drugačen je tudi jezik, drugačne so navade ljudi ... Ste imeli kakšne strahove ali pomisleke? Kako so se na vašo odločitev odzvali sorodniki in prijatelji?

Težko bi dejal, da me je bilo strah, saj vsi vemo, da je mladost norost, vendar so se določeni pomisleki vendarle pojavili. Seveda so jih imeli še več starši, bratje, sorodniki in prijatelji. Nikakor niso mogli razumeti, kako se lahko selim v državo, od koder ljudje množično bežijo. Danes lahko povem, da ne obžalujem, vendar istočasno

vem, da je bila moja takratna odločitev predvsem plod mladostniške želje po spoznavanju novega.

Kako dolgo že živite na Slovaškem? Boste ostali tam ali se želite vrniti v Slovenijo? S čim vse se ukvarjate?

Na Slovaškem živim že skoraj trideset let. Ukvarjam se predvsem z mednarodno trgovino, vendar sem bil dejaven tudi na drugih področjih. Bil sem prvi predstavnik Republike Slovenije na Slovaškem, dejaven sem bil pri ustanovitvi slovenske ambasade v Bratislavi, v času slovenske osamosvojitve sem bil dopisnik RTV Slovenija in časopisa Delo. Sem tudi ustanovitelj Združenja SLO/SLO (slovensko-slovaške zbornice) in že drugi mandat tudi njegov predsednik.

Ljudje, ki se odselijo iz svoje domovine, imajo tudi kdaj domotožje. Ga imate kdaj tudi sami? Ali na Slovaškem kaj pogrešate, kar imamo mi v Sloveniji? Kako pogosto se vračate v rodno državo?

Tako Slovenija kot Slovaška sta srednjeevropski državi, oddaljeni približno tristo kilometrov, kar predstavlja približno tri ure vožnje. V Sloveniji sem pogosto, predvsem zaradi službenih opravkov. Morda je ravno ta bližina vzrok, da še ne poznam občutka domotožja. Če bi se slučajno pojavil, ga lahko po nekaj urah vožnje odstranim. Življenje Slovencev in Slovakov je verjetno različno. Kako bi primerjali življenje v Sloveniji in na Slovaškem?

Slovenci in Slovaki smo si precej podobni, ne le zgolj po imenih držav. Naša podobnost najbrž izhaja iz skupne zgodovine, saj smo bili oboji sestavni del Avstro-Ogrske monarhije. Zaznamovala nas je skupna usoda v boju za narodno preživetje. Vsekakor so med nami tudi razlike, vendar menim, da je pametneje iskati tisto, kar nas združuje. Ljudje po vsem svetu, torej tudi v Sloveniji in na Slovaškem, si želijo narediti življenje kar najlepše in medsebojno spoznavanje

in sodelovanje je zaradi tega še toliko pomembnejše.

Slovenija in Slovaška se najbrž razlikujeta tudi po navadah ljudi. Kako Slovaki preživljajo prosti čas in kakšno glasbo poslušajo?

Menim, da smo si Slovenci in Slovaki precej bolj podobni kot različni tudi glede navad. In to na vseh področjih družbenega in družabnega življenja, od kulture do športa. Tudi ljudje na Slovaškem radi preživljajo prosti čas na športnih igriščih, obišejo kino ali gledališče ali posedijo s prijatelji ob kavici ali kozarčku dobrega vina. V današnjem globalnem svetu tudi Slovaki radi poslušajo mednarodno popularno glasbo, vendar podobno kot Slovenci ohranjajo ljudsko izročilo tako na glasbenem kot tudi na plesnem področju.

S Slovaške poznamo tudi nekaj dobrih športnikov. S katerimi športi se Slovaki radi ukvarjajo?

Slovenija in Slovaška spadata med t. i. male države po velikosti in številu prebivalcev, zato so ljudje še toliko bolj ponosni na uspehe svojih športnikov. Na Slovaškem spadajo med športne idole predvsem hokejisti, predstavniki vodnih športov in igralci tenisa. Zelo priljubljeni športi so tudi nogomet, smučanje, kolesarstvo in rokomet ter plavanje.

Kjer je služba, je tudi dopust. Kako Slovaki preživljajo svoj dopust?

Dopust ponavadi pozimi preživijo na snegu in poleti pri morju. Slovaki radi povedo, da je Jadran »njihovo morje«.

Od države do države se razlikuje tudi šolski sistem.

Tudi šolski sistem na Slovaškem je podoben kot v Sloveniji, od osnovne šole preko srednjih šol do univerze. Prav tako kot Slovenci tudi Slovaki niso zadovoljni s financiranjem šolstva. Pri tem moram podariti, da so povprečne plače v šolstvu na Slovaškem precej nižje kot v Sloveniji, saj ne dosega niti povprečne plače v gospodarstvu. Povprečna plača v gospodarstvu na Slovaškem znaša malo več kot sedemsto evrov.

Slovenija je zabredla globoko v krizo. Je ta prisotna tudi na Slovaškem?

Ne govori se zastonj, da se svet bori z globoko gospodarsko krizo. Torej tudi Slovaška kot del globalnega sveta občuti to krizo. Morda nekoliko manj kot nekatere druge države, vključno s Slovenijo. A ne smemo pozabiti, da Slovaška v primerjavi s Slovenijo zaostaja v izhodiščni točki in je torej višja gospodarska rast na Slovaškem deloma logična posledica tega izhodišča. Res je tudi, da je Slovaška reformirala svoj bančni sistem že pred desetletjem, česar Sloveniji ni uspelo še do danes in ravno v tem vidim glavni vzrok za težek gospodarski položaj v Sloveniji.

Slovenijo tujci pogosto zamenjujejo s Slovaško. Je morda na Slovaškem podobno – ali Slovake kdaj zamenjujejo s Slovenci?

Tudi Slovaki so se že navadili na slabo geografsko znanje tujcev in na to, da nas zamenjujejo. Na to nepoznavanje radi z nasmeškom odgovorijo, da to niti ni tako slabo, saj to pomeni, da imajo tudi

oni morje.

Slovaki so bili v preteklosti v skupni državi s Čehi, v tako imenovani Češkoslovaški. Kako Slovaki gledajo na to preteklost? Kakšen je njihov odnos s Čehi? Je podobno kot pri našem odnosu z narodi, s katerimi smo bili v skupni državi Jugoslaviji?

Večina starejših Slovakov z nostalgijo gleda na nekdanjo skupno državo, za mlado generacijo pa je to preteklost. Vsekakor med Čehi in Slovaki obstajajo nadstandardni odnosi, kar je logična posledica mirne razdelitve nekdanje skupne države. Zaradi tega je za njih še danes popolnoma nerazumljivo, na kako grozovit način je razpadla Jugoslavija. Pri tem poudarjajo, da je treba poskusiti pozabiti na preteklost in skupaj graditi prihodnost.

Kaj bi mlade najbolj navdušilo na Slovaškem, da bi se odločili za selitev tja? Bi našim učencem svetovali, naj se za to odločijo?

Mislím, da tujca na Slovaškem najbolj navdušijo gostoljubje in prijateljski odnos ter tudi bogata zgodovina in lepa narava. Vsakemu Slovencu bi priporočil, naj gre v tujino, kamorkoli. Človek povsod spozna nove ljudi, pridobi nove prijatelje

in spoznanja ter s tem razširja svoje znanje in obzorje. Če se bo kdo odločil za Slovaško, bom toliko bolj vesel in ga bomo radi sprejeli v skupnost Slovencev, ki že živimo tukaj.

*Katja Pajk,
foto: osebni arhiv Boruta Meršaka*

SPOZNAVAMO EVROPO

Slovaška – 1. del

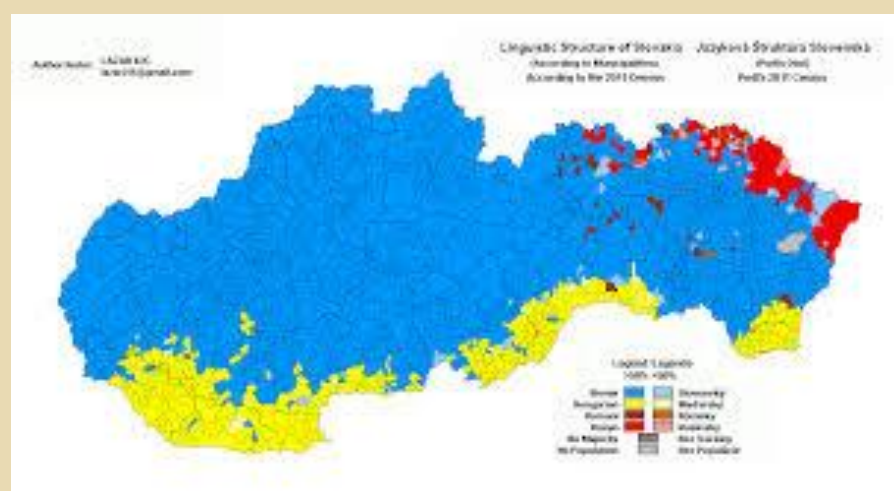
Uradno ime Slovaške je Slovaška republika. Njeno glavno mesto je Bratislava z 546.300 prebivalci. Vzdevki Bratislave so lepotica Donave, majhno veliko mesto in mesto miru.

Slovaška leži v Srednji Evropi. Pravzaprav naj bi bilo pri cerkvi sv. Janeza v Kremnickih Banah geografsko središče Evrope, ampak tako trdita tudi Litva in Poljska.

Slovaška meri 48.845 kvadratnih kilometrov. Ima približno 5,4 milijona prebivalcev. Večinski delež prebivalstva predstavljajo Slovaki. Najštevilnejša manjšina so Madžari. Manj številne narodne manjšine predstavljajo Čehi, Rusi, Ukrajinci, Nemci in Poljaki. Uradni jezik je slovaščina, na nekaterih območjih, zlasti na jugu in vzhodu države, pa ima madžarščina status drugega uradnega jezika.

Slovaška meji na pet držav, in sicer na severu s Poljsko, na vzhodu z Ukrajino, na jugu z Madžarsko, na jugozahodu z Avstrijo in na severozahodu s Češko. Najdaljšo mejo ima z Madžarsko in najkrajšo z Ukrajino.

Banskobistriški, Bratislavski, Košiški, Nitranski, Prešovski, Trenčinski, Trnavski in Žilinski so slovaške pokrajinske enote, ki so imena dobile po večjih krajih.

Najvišji vrh Slovaške je Gerlahovski štít, ki je visok 2.655 metrov.

Slovaška je država brez morja in ima večinoma gorat in hribovit relief.

Najdaljša Slovaška reka je Vah, ki izvira v Visokih Tatrach in teče skozi severno in zahodno Slovaško ter se po 403 kilometrih pri Komárnu. Izliva se v Donavo.

Tilen Pasarič in Andrej Gobec
Slike: splet

LITERARNI VEČER

Na valovih domišljije

V sredo, 11. marca 2015, ob 19. uri so se mlade književne ustvarjalke – osmošolke Eva Kodrin, Ajda Kostevc in Sara Sakić iz PŠ Debro – predstavile na literarnem večeru v Birdermajer salonu Zdravilišča Laško, ki je svečani dogodek ovil v tančico čarobnosti ...

Dekleta so večer poimenovala Na valovih domišljije, saj je bila ravno domišljija tista, ki jim je pomagala oblikovati besede v verze in pesmi ter povedi v zgodbe. Vsi literarni prispevki so nastali v šolskih letih 2013/14 in 2014/15 v okviru dejavnosti za nadarjene Bodi pisatelj/pesnik. Mentorici omenjene dejavnosti sva bili v PŠ Debro Dragica Brinovec in Mojca Povše.

Dejavnost enako kot vse ostale dejavnosti za nadarjene v OŠ Primoža Trubarja Laško financira Občina Laško. Ker se je nabralo res veliko literarnih prispevkov, smo jih zbrali v literarnem glasilu, ki nosi isto ime kot literarni večer – Na valovih domišljije. V e-obliki je dostopno na šolski spletni strani. Glasilo je uredila Sara Sakić in ga tudi opremila s svojimi izvirnimi risbami.

In kdo so mlade ustvarjalke?

Eva Kodrin: »Moji literarni začetki segajo v četrti razred, ko sem napisala pesem z naslovom *Če misliš na ...*. Takrat se mi je pesem zdela nekaj vrhunskega in neprimerljiva s katerikoli drugim delom. Že takrat sem v okviru krožka za nadarjene pri gospe Renati Kolšek predstavila to delo. V petem in šestem razredu sem nehala pisati pesmi (razen za rojstne dneve sorodnikov). Pobudo in zagotovilo, da imam res nekaj talenta za iskanje rime, sem dobila od gospe Dragice Brinovec. Tako sem se v preteklem šolskem letu udeležila 19. natečaja poezije osnovnošolcev Naj pesem pove. Moje ljubezenske pesmi so bile uvrščene v zbornik, povabljen pa sem bila tudi na zaključno prireditev v Prebold, kjer sem recitirala svojo pesem *Break up*. Zaenkrat mi je pisanje pesmi še nekako

najbližje, saj navdih v trenutku spremenim v verze in jih povežem v kitice. Pogosto se postavljajo vprašanja, kako naj sestavim rime na določeno temo, in podobno. Potem se zgodi, da enostavno ne znam odgovoriti, ker ne poznam odgovora. To je nekaj, česar se ne da opisati. V tem preprosto uživam.

Eva se ves čas spogleduje tudi s prozo. Kot prvo prozno delo, poslano na natečaj, je kot soavtorica napisala obširnejšo pravljico z naslovom *Izgubil sem se v gozdu*. Tudi letos se je preizkusila v pisanju proznega dela, in sicer najprej kot soavtorica zgodbe *Tri lilije*, ki sta jo z Ajdo Kostevc napisali za Thermanin natečaj. Da je zelo dobra v pisanju proze, je dokazala tudi, ko je pod vodstvom mentorice Dragice Brinovec osvojila bronasto in srebrno Cankarjevo priznanje.

Sara Sakić: »Navdih za pisanje dobivam iz knjig, ki sem jih prebirala, ko sem bila še mlajša. To so bile predvsem knjige, katerih teme so se vrtele okoli živali ali nadnaravnih dogajanj. V drugem ali tretjem razredu sem želela napisati pravo knjigo, katere naslova se ne spomnim. Pripovedovala naj bi o nekakšnih volkovih, ki so si skupno življenje delili v gozdu. Nad pisanjem sem kmalu obupala in zgodb na splošno nisem pisala. V prostem času sem raje risala.«

Sara se je preizkusila tudi kot urednica in ilustratorica. Tako je uredila in s svojimi risbami opremila literarno glasilo *Je bela cesta*, ki je bilo poslano na Darsov natečaj, uredila in opremila pa je tudi glasilo, ki je bilo izdano za literarni večer *Na valovih domišljije*. Prav tako je prispevala tudi risbe za vabilo. V letošnjem šolskem letu se je že drugič udeležila vseslovenskega literarnega natečaja *Bodi pisatelj*, prav tako je kot soavtorica z daljšim proznim delom *Potovanje princa Vodomca* sodelovala na literarnem natečaju, ki ga je razpisala Thermana.

Ajda Kostevc: »Teško mi je govoriti o začetkih, ker jih ni, lahko govorim o začetku, ki bi ga verjetno radi vedeli, ne pa tudi o popolnem začetku začetka. Zagotovo je prelomen dogodek v mojem življenju predstavljala smrt mojega dedka. To je eden pomembnejših pečatov, ki je zelo zaznamoval moje življenje. Pisanja potem nisem opustila in sem se v šestem razredu po štirih letih spet prijavila na tekmovanje iz materinščine. Drugi velik nasmeh razlog je gospa Brinovec, ki je vse skupaj začela skoraj pred menoj, ona me je spodbujala, dokler niso nastale prve zgodbe. Navdihe črpam iz vsakdanjih dogodkov, veliko opazujem. Pravijo, da včasih prehitro obupam, a jim komentarjev sploh ne zamerim, to je dejstvo, če nimam navdiha, ne pišem. Teško pišem »brezpomenska« dela, to je zame največja groza, da bi napisala brezdušno. Ko pa imam navdiha preveč, pozabim na vse, kar je okoli, in se popolnoma predam idejam.«

Nekaj Ajdinih del je nastalo tudi lani, med njimi je najbrž najbolj odmevno besedilo Japonska češnja. V začetku letošnjega leta sta z Evo soustvarjali pravljico. Nastalo je še nekaj drugih del.

Literarni večer je bil vse tisto, kar si nastopajoči, starši, obiskovalci in mentorji želimo: zelo dobro obiskan, prežet s čustvi, z besedami, energijo in obogaten s pesmijo mladinskega pevskega zbora OŠ Primoža Trubarja Laško Trubadurji pod vodstvom zborovodkinje Mateje Škorja. Zbor so spremljali mladi inštrumentalisti Teja Ulaga (klavir), Miha Senica (harmonika), Manja Leskovar (cajon), Sofija Hrastnik (violina), Barbara Lokovšek (flavta). Prav posebno obarvano noto so druženju dodale mlade solistke Manja Plahuta in Nina Teršek in še zlasti Nina Charli Melin in Ajda Kostevc s povsem samostojnimi solističnimi točkami.

Prireditev je pod vodstvom mentorice Mojce Povše povezovala Tjaša Gradišnik iz MŠ Laško. S fotografijami sta literarni večer ovekovečila učenec Jakob Pirš iz MŠ Laško in njegov mentor Andrej Gobec.

Neizbrisljivo pa je tisto, kar smo domov odnesli v srcih ...

Eva Kodrin: »Vse je nekako izginilo – slišala sem samo sebe po mikrofону, občasno pa sem se zavedala, da se mi leva noga močno trese, kar je verjetno povzročila trenutna trema. Zbor je celoten večer čudovito popestril, pesmi so bile enkratno odpete in ustvarjeno je bilo prijetno vzdušje, ki je še trajalo med branjem naših prispevkov. Vse izrečene pohvale in čestitke so se mi vsadile globoko v srce, kjer bodo ostale za vedno.«

Sara Sakič: »Zame je to bilo nekaj res posebnega, saj si nikoli nisem upala javno nastopati. Seveda me je bilo tudi tisti večer strah in sram, a sem se skozi to prebila brez hujših posledic. Literarni večer je bil nepozabni dogodek v mojem življenju in srčno upam, da so gledalci prav tako uživali.«

Ajda Kostevc: »Vsakič, ko sem pomislila na večer, me je zvilo v želodcu, ampak sem si rekla, da je to moj večer in da moram biti takšna, kot sem, ter pokazati vse, kar znam. S to mislijo sem se nekako mirila. Vse se je dogajalo tako hitro, da sem komaj shranjevala vse občutke in jih nekaj na žalost tudi izgubila. To je bila, sklepam, posledica velike zaposlenosti s petjem, z branjem ... Ampak bilo je fantastično, sploh nisem verjela, da bo prišlo toliko ljudi. Ko na koncu dobiš toliko pohval, je to res nekaj, za kar lahko rečem samo hvala, hvala in še enkrat hvala.«

Dragica Brinovec in Mojca Povše, foto: Andrej Gobec

MLADI USTVARJALCI

Čarovnica Manca

Nekoč pred davnimi časi je živela čarovnica Manca. Ni bila hudobna, bila je prijazna. Vsak večer, ko se je spravljala v posteljo, je svojemu črnemu mačku prebrala pravljico. Neko noč je imela grozne sanje. Sanjala je, da je iz omare skočil strahec in jo odnesel daleč proč. Ko se je sredi noči zbudila, je odšla k oknu in gledala zvezde. Vzela je čarobno palico in pričarala najbolj svetlo zvezdo z neba v svojo sobo, da bi jo čuvala v dolgih in temnih nočeh. Manca je lahko nazaj zaspala. Ko je bilo jutro, so vsi meščani kričali in noreli, da manjka najbolj svetla zvezda. To je bil tragičen dogodek. Manca je prišla v mesto in slišala te strašne novice. Počutila se je krivo. Svoji najboljši prijateljici je povedala, kaj se je zgodilo. Prijateljica ji je svetovala, naj si kupi nočno lučko. Manca ni vedela, kaj je to, zato sta s prijateljico odšli v trgovino in skupaj kupili najlepšo nočno lučko. Manca je zvečer vrnila zvezdo na nebo in priklopila nočno lučko. Svetila je prav tako svetlo kot zvezda. Manca je bila z lučko zadovoljna pa tudi meščani, saj so nazaj dobili najsvetlejšo zvezdo. Manca nikoli več ni imela grdih sanj.

Rina Medjić

Čudoviti 2

1.

Zvezde so namenjene zgolj opazovanju. Revež tisti, ki bi si zaželel le eno. Ta misel bi ga lahko pripeljala do tega, da bi si začel lastiti vse zgolj zato, ker je bil prvi, ki je dobil eno izmed milijard. Kaj bi potem gledali drugi?

2.

Tisti, ki nima volje do ničesar, je bolj siromašen kot sirote v Afriki in v sebi ne premore dovolj ljubezni, da bi zadovoljil svoj lasten obstoj.

3.

Lepe ženske bodo vedno lepe ženske, ki ne bodo potrebovale nikogar. Popolnoma samozadostne bodo zgolj zato, ker se zavedajo, da so lepe, to je čar lepih žensk.

4.

Strahotno bo takrat, ko bo sreča le še skomin na včerajšnji dan, takrat, ko bo včeraj popolnoma prekril up, da je danes lahko bolje.

5.

Od tega strašnega ničnega hrupa me boljjo ušesa. Kakšna škoda, ko bi vsi lahko živeli v miru!

6.

Ne vem, zakaj se tako bojim, morda zato, ker se v temi vsi strahovi potrojijo. Da, morda je bil to moj edini problem, da je bilo tam tako temno. Ko bi mi le kdo prižgal luč.

7.

To je neka neverjetna stvar, zaradi katere vsak dan vstanem. To je sila. Močnejša je od mene.

8.

Slediti zvezdam je nezaslišano, zvezde bodo vedno previsoko, da bi se jih naše podpovprečne roke lahko dotikale.

9.

Če bi mi kdo vzel hrepenenje, naj mi vzame še življenje, potem nima smisla več živeti.

10.

Nekatere stvari so večje od nas.

11.

Moški ne bodo nikoli zmožni verjeti v kaj več kot v same sebe, ne maram te samovšečnosti.

12.

Bodi angel, če se čutiš angel, čeprav ti je mama rekla, da angelov ni.

Ajda Kostevc

Sova

Kdo velike oči ima?

Kdo ponoči se smehlja?

Kdo ponoči se zbudi

in zjutraj zaspi?

Kdo najlepša je žival?

To zagotovo ni udav.

Kdo je potem?

Saj to sova je,

ki gleda me.

Tam gori na drevesu

v hrastovem telesu

so mladički,

lepi ptički.

Poglej, kako leti,

po večerjo že hiti.

Njam, njam, žužki, žabe in glodalci,

ljudje pa napadalci.

Glavo obrača v vse smeri,

s svojim ostrim kljunom nas svari.

Sova nevarna je žival

in je pravi bavbav.

Rina Medjić, risba: Maja Rutar

DOŽIVLJAJSKI SPIS

Nesreča na poroki

Bila je sobota in moja teta Veronika je imela poroko. Zjutraj sem oblekla svojo svečano obleko, ki sem jo v omari za to priložnost hranila že kar nekaj časa. Z družino smo se odpravili v bližnjo cerkev, kjer je bil uradni del poroke. Veliko ljudi je že bilo tam, med njimi tudi moja sestrična Maruša. Ker sva približno iste starosti, veliko stvari počneva skupaj. Tako sva šli in sedli na klop v cerkvi ter čakali. Duhovnik je vprašal: »Ali sprejmeš za moža ...?« Malo mi je bilo dolgočasno, zato sem začela opazovati ljudi. Maruša me je vprašala, kaj počnem. Tiho sem zašepetala: »Hi, hi, poglej tistega starčka tamle, plešast je in kosmato brado ima, kakšno luknjo ima na rokavu.« Z glavo sem ji pomignila v smer, kjer je stal moški. Sestrična je pogledala tja in se namuznila: »Da, poglej, kakšne staromodne hlače ima ...« Tako sva se nekaj časa tiho hihitali, vse dokler ni bilo poroke konec. Zunaj sva pristopili k mojima staršema. Zraven je stala moja teta in poleg nje njen novi mož Tomaž. Nekaj časa smo klepetali, nato je Veronika vprašala svojega moža: »Hm, kje pa sta tvoja starša? Rada bi ju pozdravila.« »Grem ponju,« je odvrnil Tomaž. Kmalu se je vrnil s svojimi starši. Ko sem zagledala Tomaževega očeta, sem mislila, da imam privide; bil je tisti gologlav moški, ki je prej stal blizu mene in moje sestrične. »Na srečo naju prej ni opazil,« sem si mislila.

»Tako se vrnem,« je čez nekaj časa dejal Tomažev oče in nam obrnil hrbet. Marušo sem vprašala, če ve, kje je stranišče. Ker ni imela pojma, sem vprašala svojo mamo. »Tukaj ga zagotovo ni nikjer,« je rekla. Z Marušo sva se odpravili okrog cerkve, in ker res nikjer ni bilo nobenega stranišča, sem se pač morala sprijazniti s tem. »Kako dolgočasno je tukaj,« je zavzdihnila sestrična. »Kaj ko bi se šli eno igrice,« sem rekla, »ravno kar sem dobila idejo, a je v bistvu malo čudna.« Maruša je bila nestrpna in je želela vedeti, za kakšno igro gre. Zato sva stopili stran od ljudi. Zašepetala sem: »Lahko bi zasledovali kakšno določeno osebo, mislim samo tako, malo, da vidiva, kaj počne in s kom se pogovarja.« »Misliš tistega s kosmato brado in z luknjo na rokavu?« je vprašala sestrična. »Ne vem,« sem odvrnila. »Ampak morava biti previdni, saj je Tomažev oče, in če naju bo videl, bo mislil, da nimava vseh kolesc v glavi ...« »Zakaj le, si bova že izmislili kaj, če naju bo vprašal, čemu ga opazujeva, drugače pa bova to tako ali tako počeli skrivaj,« je dejala Maruša. Privolila sem in tako sva skrivaj opazovali Tomaževega očeta. Najprej se je pogovarjal z nekimi ljudmi, nato je zavil po potki proti gozdu. Tam blizu je bil namreč gozd. S sestrično sva se skrili za drevo in gledali, v katero smer gre. Hodil je in hodil, dokler se ni vstavil. Potem sva doživeli šok. Moški je začel opravljati potrebo in kar na smeh mi je šlo. Hitro sva morali stran, to mi je postalo v trenutku jasno. Z Marušo sva hoteli oditi, vendar nisva točno vedeli, kam. Zdelo se mi je, da sva na pravi poti, vendar nisem bila čisto prepričana. Sestrična je rekla, da bi zdaj morali priti do potke, ki vodi do cerkve. Takrat sem se spotaknila ob korenino hrasta, ki je bila pokrita z listjem. Padla sem in moja obleka se je umazala. Bila sem zelo žalostna, saj je bil madež od zemlje kar velik. Tako sva šli naprej po poti, vse dokler se nisem nabodla na trnje. Ko sem hotela stopiti čezenj, se je moja obleka zataknila za trnje in se strgala. Tudi roke sem imela opraskane od grmovja. Šli sva naprej, dokler nisva zagledali majhnega potočka. Spomnila sem se, da je ta potok med »našo« hišo in cerkvijo, zato sem si pošteno oddahnila.

Ko sem hotela stopiti čez cesto, sem ugotovila, da je potok preširok in da bi ga morala preskočiti. Stopila sem v vodo in si pri tem zmočila čevlje in rob obleke. Hkrati sem z nogo zadela ob kamen in prsti na nogah so me zares boleli. S pomočjo rok sem hotela vstati. Vstala sem se tako nerodno, da so se mi lasje zataknili med veje. Bilo je grozno! Maruša mi je pomagala, da sem se opotekla naprej, in tako sva kmalu prišli do roba gozda. Tam se je pot končala in morali sva stopiti na cesto. Previdno sem pogledala v levo smer, v tistem trenutku pa je z desne pridirjal avto. Ustrašila sem se in hitro stekla na drugo stran ceste. Mislila sem, da bom umrla! Vse skupaj se je zgodilo tako hitro, da sem komaj prišla do sape. Sestrična se je tudi zelo prestrašila. Čez pet minut sva že srečno prispeli do doma. Še sreča, da se je tako izteklo. Sama pri sebi sem si mislila: »Obleka je sicer uničena, jaz pa opraskana, toda živa.«

Barbara Grešak

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Za pohvalo ni nikoli prepozno

V četrtek, 22. januarja 2015, je bilo na Ljubnem ob Savinji področno tekmovanje iz materinščine.

V tem šolskem letu je imelo naslov Izročilo knjige. Osmošolci in devetošolci so prebrali Finžgarjev zgodovinski roman Pod

svobodnim soncem. Tekmovanja sta se udeležili tudi osmošolka Eva Kodrin in devetošolka, Anja Stopar, obe iz PŠ Debro. Obe sta na področnem tekmovanju osvojili srebrno Cankarjevo priznanje in tako zasedli peto in šesto mesto v regiji.

Dragica Brinovec

NEMŠKA BRALNA ZNAČKA

Srebrni in zlati

Marca so učenci naše šole tekmovali tudi pri nemški bralni znački. Tekmovanja so se udeležili sedmo-, osmo- in devetošolci. Iskrene čestitke vsem tekmovalcem.

7. razred

8. razred

9. razred

srebrno priznanje	zlato priznanje	srebrno priznanje	zlato priznanje	srebrno priznanje	zlato priznanje
Neja Lapornik	S. Baumkirher	Sofija Hrastnik	Lea L. Povšič	Nataša Grešak	/
Iva Tušek	Ivana Čačič	Larisa Ortl	B. Lokovšek	Alja Zore	/
Barbara grešak	Jon Bezgovšek	Anja Biderman	Pia V. Plahutar	/	/
Špela Koblič	Špela Videc	Helena Jeretina	Boris Savković	/	/
Monika Homšek	/	Alma P. Fajfer	Franci Kastelic	/	/
Tina Vorina	/	Nika Jančič	/	/	/
Gaja Kolšek	/	Lea Hostnik	/	/	/
Katarina Knez	/	Mehmed Zulić	/	/	/
Anja Hochkraut	/	Lan Vorina	/	/	/
Miha Blatnik	/	Nina Stiplošek	/	/	/
Stella Tretnjak	/	Taja Padežnik	/	/	/
Jakob Pirš	/	Nina Deželak	/	/	/
Anže Medved	/	Eva Klezin	/	/	/
Dominik Klezin	/	/	/	/	/
Gaja Lapornik	/	/	/	/	/
Andraž Vavričuk	/	/	/	/	/
Zarja Nemec	/	/	/	/	/

Lidija Šober in Katarina Pinosa

TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE

Emona

Letos so učenci pri zgodovini tekmovali na temo Emona – dva tisoč let. Na regijsko tekmovanje se je uvrstilo pet učencev naše šole, medtem ko so se na državno tekmovanje uvrstili Alma Pleteršek Fajfer, Eva Kodrin in Jure Krajšek. Alma Pleteršek Fajfer je osvojila zlato priznanje. Čestitke vsem tekmovalcem.

Biljana Jošovc

PŠ ŠENTRUPERT

Strelci spet osvojili medalje

Na področnem prvenstvu osnovnih šol v streljanju s serijsko zračno puško so se znova dokazali učenci PŠ Šentrupert. Tekmovali so v kategoriji ciciban, kjer so ekipno zasedli prvo mesto.

Med posamezniki pa se je najbolje odrezala Pia Privšek, ki je med cicibankami zasedla prvo mesto. Petra Žumer je med cicibankami osvojila drugo mesto, Simona Kristanšek pa je zasedla

četrto mesto. V kategoriji cicibanov je nastopil Rene Cverle, ki je zasedel šesto mesto.

Za dosežene rezultate vsem učencem iskreno čestitamo.

Učenci in učiteljice PŠ Šentrupert

PŠ ŠENTRUPERT

Pozdrav pomladi

*Zimo smo pregnali,
pomlad je spet prišla.
Skupaj smo se zbrali,
da otroška razigranost nas znova bi našla!*

In nas tudi je našla! Letošnja prireditev Pozdrav pomladi je kar pokala od otroškega smeha, veselja in razigranega petja. Letos smo se zbrali skupaj na sončno pomladno soboto, 28. Sušca, in povsem napolnili telovadnico naše podružnične šole v Šentrupertu.

Na odru so se predstavili otroci iz vrtca s plesom Medvedek pleše in z rajalnimi igrami. Šolarji so pripravili narobe pravljico Rdeča kapica, navihan ples Robotki in ples Razposajenka. Na odru sta se predstavila tudi dva mlada glasbenika: Larisa Kolarec na harmoniki in Amadej Kolarec na baritonu, ki sta z razigranim igranjem razvnela

vso dvorano. Za konec so šolarji in otroci iz vrtca pripravili skupno pevsko točko ter družno končali nastop.

Prireditev so z nastopom popestrili tudi Kulturno društvo Šentrupert, mešani pevski zbor in moški pevci iz Šentruperta.

Martina Šolinc

PŠ DEBRO

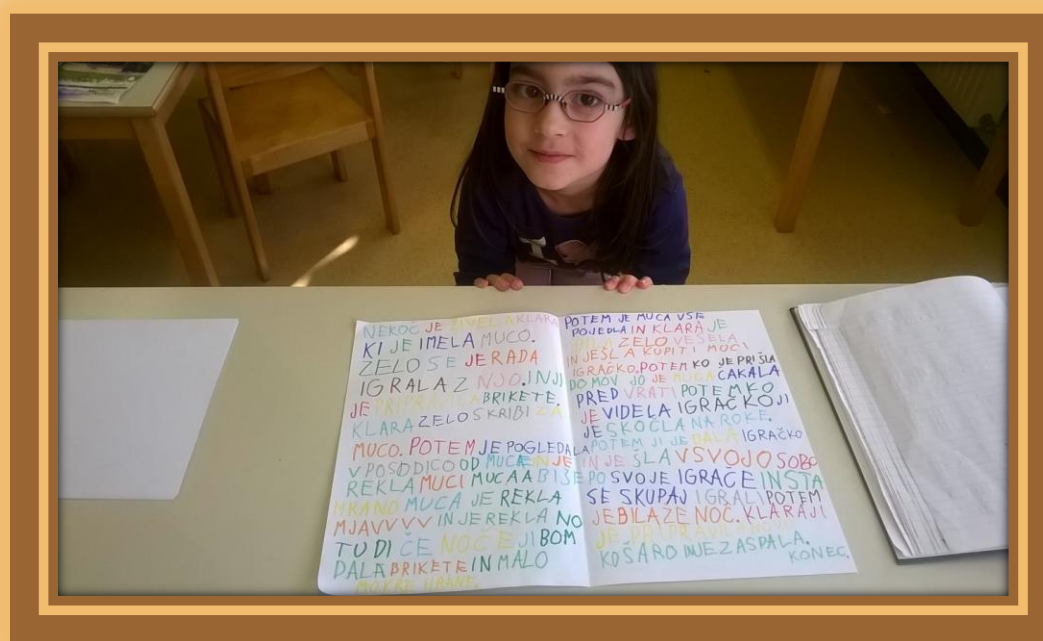
Pisatelji in ilustratorji v podaljšanem bivanju

Ob kulturnem prazniku smo z učenci malo več časa namenili prozi in poeziji, ilustracijam in pogovoru o vsem tem.

Navdušila sem jih za izdelovanje lastne knjige. Nekateri so svoje zgodbe sporočili s slikami, drugi s pomočjo besed, nekateri so se lotili celo obojega. Ker učenci v prvem razredu večinoma še ne znajo pisati in brati, je bil to zanje velik napor.

Z delom smo bili zadovoljni tako učenci, starši kot tudi učitelji. Ana Potočnik pa je svoje knjige napisala celo dvakrat, tako da je po en izvod podarila šolski knjižnici v Debru. Vabljeni vsi, ki si te knjige želite ogledati.

Brigita Kovač

DRAMSKA SKUPINA

Dramska skupina Vrh nad Laškim

Pred tremi leti je ideja, da bi starši pripravili svojim otrokom kulturni program, padla na plodna tla. Takrat je skupina osmih staršev pod mojim mentorstvom pripravila Sapramiško, dramsko uprizoritev Svetlane Makarovič.

Premierno smo igro odigrali v Vrtcu Dobje. Sledila je novoletna prireditev v PŠ Vrh. Skupina je bila povabljena še v vrtca v Jurklošter in Zgornjo Rečico, predstavila se je tudi v večnamenski dvorani v Rimskih Toplicah in Knjižnici Laško.

Odzivi so bili spodbudni, zato se je skupina desetih igralcev odločila delo nadaljevati tudi v novi sezoni. V šolskem letu 2013/14 je pripravila igro Zdenka Matoza z naslovom Koliko je ura. Za odrsko kuliso je poskrbela Klavdija Simler. Igra je bila odigrana v občini Laško in izven nje – na Vrhu nad Laškim, v Jurkloštru, Dobju, Rečici,

Kulturnem centru Laško, Lažišah, Hiši generacij Laško in Domu starejših Laško.

V sezoni 2014/15 je skupina pripravila sodobno igro Janeza Remškarja **Mulci proti doktor Zlobi**. Skupina trenutno šteje dvanajst članov. Med njimi so tudi bivši učenci in krajanji Vrha nad Laškim. Premierno je bila igra odigrana 1. februarja v Lažišah in 8. februarja za kulturni praznik pred domačim občinstvom na Vrhu nad Laškim. Z igro potujemo po širši občini Laško. Letos smo se prvič udeležili tudi revije dramskih skupin v kulturnem centru.

Jasna Lapornik

NIS

Marljivost nima meja

V torek, 24. marca 2015, smo učenci preživeli zanimiv dan. Dopoldne smo se udeležili revije gledaliških skupin na Mlinšah pri Zagorju. Uspešno smo nastopili z igro Pomlad ima skrbi.

Popoldne smo imeli prireditev Pozdravljena pomlad, ki so se je udeležili naši starši in ostali povabljeni. Predstavili smo se s pesmicami, z igro in s plesom. Za goste smo pripravili skromna

darila. Po prireditvi smo se posladkali s pecivom, ki smo ga sami spekli. Vsi skupaj smo preživeli prijetno urico.

Učenci Nis

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Direndaj v knjižnici

Projekt Pravljice za vedno poteka po načrtu.

Otroci in vzgojiteljice iz debrskega vrtca so prišli v šolsko knjižnico, da bi poslušali pravljico Kajetana Koviča o zmaju, ki je lizal lizike, govoril »prosim vas«, veliko jedel in postal glavni »znamkolepilec« zmajskega mesta. Zelo hitro se je začel dolgočasiti, zato si je življenje rad »podirendajil« – od tu tudi njegovo ime Direndaj. Pravljica Zmaj Direndaj se je večini otrok zdel

zanimiva in so ji radi prisluhnili. Naloga, ki je sledila po poslušanju, zato ni bila pretežka: ilustracije iz slikanice so najprej razvrstili v pravilen vrstni red, nato so ob njih pripovedovali, kar so si zapomnili o zmaju Direndaju. Prijetno druženje se je prehitro končalo. Obljubili smo si, da se bomo spet srečali aprila, ko bo pred nami poseben izziv. A več o njem prihodnjič ...

Lidija Toplišek

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Šivanke in spretne roke

Ko zunaj še ni sijalo tako toplo sonce in smo skozi okno opazovali zasneženo okolico Vrha nad Laškim, so učenci sedeli za okroglo leseno mizico in spretno šivali.

Najprej smo se lotili šivanja blazinic v obliki sovic. Učili smo se različnih tehnik šivanja, pri čemer so nastajali prikupne velike oči, kljunčki in po trdem delu končno mehke sovaste blazinice. Za šiviljski navdih so učenci prebrali tudi pravljico Šivilja in škarjice avtorja Dragotina Ketteja. Nekaj učenk se je lotilo šivanja torbic, učenec Ambrož pa se je odločil za šivanje s kvadratki. Izbral je motiv letala, vendar delo ni bilo lahko, saj je moral biti zelo natančen. Pri interesni dejavnosti Lutka Putka smo sešili še nekaj ročnih lutk, s katerimi bomo pripovedovali zgodbice o pomladnem času. Ugotovili smo, da

smo se ob šivanju počutili zelo sproščujoče, klepetali smo ob prijetnem delu in bili zadovoljni s svojimi izdelki.

Klara Planko: »Rada sem šivala. Pri sovicah mi je bilo všeč rezanje oblike.«

Lea Verbovšek: «Zelo rada sem šivala sovice in torbice. Upam, da bom na čudovitih blazinah prijetno sanjala. Rada bi postala dobra šivilja.»

Ambrož Rezec: «S križci sem sešil letalo. Ob učiteljičini pomoči in potrpežljivosti sem vztrajal in naredil lep končni izdelek. Ponosen sem nase.»

Marija Kotar in Klaudija Košenina

NIS

Druženje in učenje – prijetno s koristnim

V petek, 13. marca, so se nam pridružile gospe Slavica, Lidija in Marija iz Rimskih Toplic, ki rade ustvarjajo.

Z njimi smo prijetno poklepetali, nato smo se lotili dela. Pomagale so nam izdelati prtičke za naše mamice. Najprej je vsak učenec izbral svoj motiv, sledilo je šivanje z raznobarnimi

prejicami. Druženje se je prehitro končalo, zato smo sklenili, da bomo gospe ponovno povabili medse in se česa novega naučili.

Učenci in učiteljica Valentina Gartner

PŠ DEBRO

Rože iz papirja

Želeli smo razveseliti mamice ob materinskem dnevu, zato smo medse povabili gospo Marico Lesjak, da bi nam pokazala, kako se izdelujejo rože iz krep papirja.

Z veseljem je prišla k nam. Zahvaljujemo se ji za to lepo izkušnjo in ji želimo, da bi njene pridne roke še dolgo ustvarjale ter da bi svoje izkušnje še naprej predajala mladim.

Irena Plevnik

Danaja Verbovšek: »K nam je prišla gospa Marica in nas naučila delati rože iz krep papirja. Vsak je dobil svoj material. Gospa Marica nam je pomagala, če smo imeli težave. Naredili smo šopke in jih podarili mamicam ob materinskem dnevu.«

Matej Iršič: »Gospa Marica Lesjak nam je pokazala, kako lahko izdelujemo papirnate rože. Bilo mi je všeč in kar dobro mi je šlo.«

Bhimasena Naglič: »Hvaležen sem gospe Marici, da me je naučila delati rože iz krep papirja.«

Julija Pristovnik: »V torek, 24. marca 2015, smo imeli obisk. Obiskala nas je gospa Marica Lesjak in nam pokazala, kako se izdelujejo rože iz krep papirja. Vsak je izdelal šopek za mamico in rožo zase.«

Nik Ojsteršek: »Gospa Marica nam je povedala, da je imela že veliko učencev in zna izdelati 58 različnih vrst rož iz papirja.«

VSEM MAMICAM OB NJIHOVEM

PRAZNIKU.

*Kdo s poljubèkom sladkim zjutraj
me zbudi?*

Kdo mi skuha kavo, kruhek nadrobi?

Kdo zašije hlaèke, zlika srajèico?

Kdo vsak dan se trudi, da mi je lepo?

To je moja ljuba,

dobra mamica,

želje vse izpolni,

rada me ima.

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Dan, namenjen mamicam

»Vsaka mama je prava mama, dana za srečo in na veselje. Prava. In ena sama. Za vse življenje.« (Tone Pavček)

Šolska telovadnica je dajala vtis prebujajoče, cvetoče, brsteče, krasne pomladi. Naša že tradicionalna prireditev je bila letos zaradi prenove dvorane v gasilskem domu izvedena v šoli.

V iskreno zahvalo za vso ljubezen in toplino, ki ju prejemo od mamic, smo na 25. marec pripravili pester in zanimiv program, namenjen prav njim, a tudi očetom, dedkom, babicam. Za začetek so jim učenci zapeli pesem Jaz sem mala roža, spremljal jih je naš harmonikar Simon. Mamice so si lahko ogledale dramsko predstavo, kjer je izgubljena zajčica Gloria v gozdu iskala svojo mamico. Zapeli so nekaj pomladnih pesmi, uprizorili točko

s Trnuljčico, četrtošolci so recitirali pesem Toneta Pavčka. Na koncu je sledila plesna igra o soncu, ki so jo učenci končali z rožicami v rokah in lepo mislijo v en glas: »Mamice, vi ste naši sončki.« Takrat se je mamicam v oči prikradlo tudi nekaj solzic sreče.

Mamice in tudi kolektiv PŠ Vrh smo bili ponosni na vseh naših trinajst otrok, ker so pripravili zares prisrčen nastop.

Kolektiv PŠ Vrh

Risba: Maja Rutar

PŠ VRH

Novice škrata Lenartčka

Na februarski delavnici so odzvanjale rajalne pesmi Ura je ena, medved še spi, Potujemo v Jeruzalem, kdo gre z nam, Jaz pa pojdem na Gorenjsko, Abraham ma sedem sinov in Ob bistrem potoku je mlin.

Zaplesali smo tudi rašplo. Nick in Miha sta raztegnila meh, tako da je bilo tisto popoldne ob petju otrok in njihovih staršev mogoče slišati še harmoniko. Učiteljica Brigita Kovač nas je popeljala od lažjih gibalnih in rajalnih iger do preprostih ljudskih plesov.

Najprej smo s ploskanjem in petjem pridobivali ritem in se usklajevali ob petju, da je bilo potem

ob glasbi lepše in slajše. Tudi tempo se je stopnjeval, tako da smo ob koncu že močno dihali. Marec je pomladni mesec in v goste smo povabili članice Likovnega društva Laško. Mentorice Nevenka Fantinato, Anka Levičar in Branka so nas usmerjale pri vodenju čopičev po akvarelnim papirju. Nastale so čudovite akvarelne slike cvetočih pomladnih travnikov.

Jasna Lapornik

PŠ REČICA

Srce je simbol, ki spregovori najtišje in seže najgloblje

Po srčkastem ustvarjanju likovnih dekoracij smo razmišljali o pomenu simbola. Vsak je izlil svoje misli na papir, nato smo iskali skupna izhodišča za razmišljanje. Vsakdo pozna srčne bolečine in srčne radosti. Usmerili smo se v pozitivno, zato želimo z vami deliti nekaj svojih idej.

- *Kam dati velik kos srca? Najprej v ljubezen in prijateljstvo. Srce se skriva v sanjah o ljubezni. Velik kos srca je zame v družini, v mojem domu, v Sloveniji. Jaz pa sem srček babici in dedku.*
- *Na srček se spomnim, ko me mami objame.*
- *Srečna sem, ker me je mamica pripeljala na svet.*
- *Ob srčku se spomnim, da mi je mami spekla torto za rojstni dan.*
- *Srečna sem, kadar razveselim starše in ljudi okoli sebe.*
- *Srčno vesela sem odlične ocene.*
- *Srce mi zaigra, ko sem dober po srcu, ljubezniv in srečen.*
- *Srce hitreje utripa, ko se spomnim na ljubljeno osebo.*
- *Srce narišem, kadar vem, da imam ob sebi osebo, ki ji lahko zaupam.*

Srčno smo razmišljali tretješolci in četrtošolki

SONČNI MRK

Osnovnošolci opazovali delni sončni mrk

V petek, 20. marca 2015, smo se zbrali na igrišču Osnovne šole Primoža Trubarja Laško, da bi opazovali delni sončni mrk. Zbrali smo se ob 9.45. Gospod Silvo, ki se ukvarja z astronomijo, je prišel že zjutraj in postavil teleskope za gledanje sončnega mrka. Prinesel je tudi varnostna očala. Prvi stik Lune in Sonca je bil ob 9.31. Največja stopnja mrka je nastopila ob 10.40. Takrat je Luna zakrila 68 odstotkov sonca. Mrk se je končal ob 11.50. Ob tej priložnosti smo šolski novinarji učiteljico Slavico Šmerc, mentorico dejavnosti za nadarjene na področju naravoslovja, zaprosili za kratek intervju.

Izjemno zanimanje učencev

Pri dejavnostih za nadarjene se ukvarjate z zanimivimi zadevami. Ena takšnih je tudi današnji dogodek. Kje ste dobili idejo zanj?

Na spletnih straneh astronomskih društev so objavljene vse novosti. Tudi moj mož se ukvarja s tem, tako da smo to načrtovali v sodelovanju z astronomskim društvom. To je en takšen dogodek, ki se ga nekateri udeležijo prvič in nekateri zadnjič.

Takšen dogodek zahteva določeno organizacijo in sodelovanje. Kdo in kako vam je pomagal pri pripravi opazovanja?

Pri pripravi in izvedbi so pomagali astronomsko društvo in učiteljici, ki tudi delata pri delavnicah za nadarjene. To sta Darja Polšak in Petra Delakorda. Zato sem tudi jaz danes tu, v Laškem, medtem ko sta omenjeni učiteljici v šoli v Debru, saj smo opazovanje organizirali v obeh šolah.

V preteklih šolskih letih ste takšno opazovanje že pripravljali v debrski šoli. Letos ste se za ta dogodek odločili tudi v Laškem. Kakšen je ponavadi odziv učencev?

Odziv je vedno odličen, ker to učence vedno zanima. Je pa res, da podnevi še nismo imeli priložnosti opazovati sončnega mrka. V Debru pa vsako leto organiziramo aprila nočno opazovanje neba. Tudi letos imamo to v načrtu.

Glede na uspeh in zanimanje učencev predvidevam, da boste še kdaj organizirali kaj takšnega? Ste zadovoljni z današnjim opazovanjem?

Seveda sem zadovoljna. Zelo. Tudi zato, ker nam je vreme naklonjeno.

Pri dejavnostih za nadarjene se ukvarjate tudi z drugimi temami. Katere so za učence najbolj zanimive? Zakaj? Delate kaj tudi na prostem oziroma praktično?

Vse tisto, kar učenci sami delajo, eksperimentirajo, je zanje najbolj zanimivo. Letos smo še posebej dali poudarek tekmovanju Kresnička, ki je prvo organizirano tekmovanje iz naravoslovja za osnovne šole.

Hvala za pogovor. Želimo vam še veliko uspehov na tem področju.

Hvala tudi vam.

*Nataša Grešak, Eva Vujasinović
Foto: Jakob Pirš*

ANKETA

Sonce kot bela pika

Med opazovanjem sončnega mrka smo se novinarji pomešali med sošolce in sosošolce in jih povprašali, ali so se že kdaj udeležili podobnega dogodka in nad čim so bili najbolj navdušeni.

Neja Lapornik: »Nikoli se še nisem udeležila podobnega dogodka. Najbolj sem navdušena nad teleskopom.«

Iva Romih: Tudi jaz se še nikoli nisem udeležila takšnega dogodka. Najbolj mi je všeč belo sonce.«

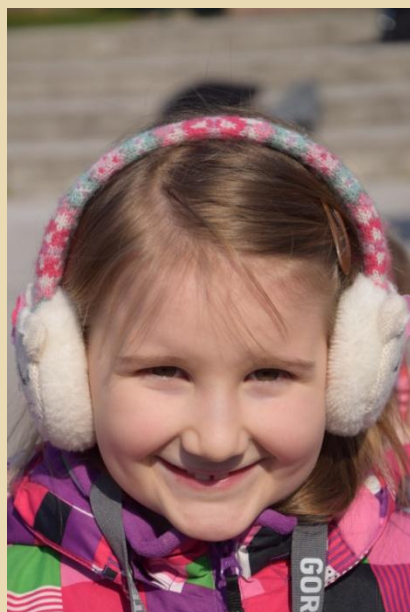
Blaž Klinar: Do zdaj se še nisem udeležil podobnega dogodka, pri čemer sem najbolj navdušen nad gledanjem. Pri teleskopu sonce ni tako svetleče kot skozi očala.«

Eva Bezgovšek: »Ne, še nikoli se nisem udeležila takšnega dogodka. Najbolj sem navdušena nad soncem, ki je belo kot bela pika.

Špela Štor

Neja Lapornik

Iva Romih

Blaž Klinar

Eva Bezgovšek

Janezek reče učiteljici: »Jaz bom prvi
človek, ki bo pristal na Soncu.«

»Janezek, kako le, saj te bo scvrlo?« se
začudi učiteljica.

»Ja, pristal bom ponoči ...«

UTRINKI Z OPAZOVANJA SONČNEGA MRKA

Množična udeležba

KURENTI

Uspešno odgnali zimo

Zadnji dan pred februarskimi počitnicami so šli učenci razredne stopnje matične šole na vrt Hotela Savinja gledat kurente. Lahko zapišemo, da so odganjalci zime ob podpori učencev uspešno odgnali zimo.

Andrej Gobec

-JURJEVANJE-

Letos bo OŠ Primoža Trubarja Laško v sodelovanju z Etno odborom Jureta Krašovca Zveze kulturnih društev občine Laško Možnar organizirala že 26. tradicionalno Jurjevanje.

Sodelovali bodo učenci od 1. do 4. razreda MŠ, PŠ Debro, NIS in PŠ Rečica z učiteljicami. Vsi bodo oblečeni v pastirje in pastirice.

Sprevod se bo začel ob 8.00 v Debru, od koder se bo odpravil proti Laškemu, kjer ga boste ob 9.30 lahko videli tudi na laških ulicah.

Konec prireditve bo od 10.30 do 11.15 na občinskem dvorišču. Ogledali si boste lahko prikaz ljudskih plesov, izbiranje naj pastirskega roga, predstavitev Jurijev in prikaz izdelave venčkov, rogov in »prdcev«.

VABLJENI!

PEVCI

Območna revija otroških in mladinskih pevskih zborov

V torek, 10. marca, je bila v kulturnem centru območna revija otroških in mladinskih pevskih zborov.

Udeležili so se je pevski zbori iz Radeč, Rimskih Toplic, pevski zbor Lilija in pevski zbor iz Laškega. Pri kulturnem centru so se pevke zbrale ob 18.10, ker so imele generalko. Ob 19.00 se je začela prireditev. Laške pevke so odpele pesmi

Svetloba, Ptičje strašilo, San se šetao. Žirantka jih je pohvalila, da so dobro odpele. Seveda so bile deležne tudi nekaj kritik, a so se vseeno uspešno uvrstile naprej na tekmovanje.

Eva Vujasinovič

Foto: Jakob Pirš

SLADEK NAMIG

Zajčki

2,5 do 3 kozarce moke

2 žlici sladkorja

7g suhega kvasa v prahu

1 čajna žlička soli

1 kozarec kisle smetane (225g)

1/4 kozarca mineralne vode Radenska Classic

2 žlici masla

1 jajce

Maslo, kislo smetano in vodo segrejemo v kozici na rahlem ognju (nizki temperaturi), da se maslo stopi. Ne sme zavreti. Zmes ohladimo. V večjo posodo stresemo ostale sestavine in jih premešamo, dodamo jajce in ohlajeno zmes prilijemo k vsem sestavinam. Dobro premešamo in pregnetemo. Če je testo pregosto, dodamo toplo vodo.

Testo pustimo vzhajati. Ko naraste, testo razdelimo na 16 enakih delov, oblikujemo podolgovate »kroglice«, s škarjicami zarezemo ušesa, kot je prikazano na fotografiji. Za oči lahko naredimo luknjice ali vstavimo nageljnovе žbice, ribez.

Pečemo na 200 stopinj Celzija približno 10 minut ali dokler zajčki niso lepo rumeno zapečeni.

Anica in Patricija Mehle

PŠ ŠENTRUPERT

Pomladno prebujanje

Vsak letni čas ima poseben čar. S pomladjo pride topla energija, saj se narava prebuja, ptičje petje nam krajša dneve in sončni žarki nas prav prijetno žgečkajo.

Pomlad nam napolni srčke s svojo razigranostjo in raznobarvnostjo, da se ji prav nihče ne more upreti. Premami nas, ker tako opojno diši in ker kratke postanejo noči. Z učenci radi ustvarjamo in radi v našo šolo pričaramo pomlad s svojimi izdelki.

Martina Šolinc

Pomlad

K nam je posijalo sonce
in obsijalo kronce.
Že razcvetele so se rožce
in razveselile ubožce.

Ptički so že zapeli
in skupaj odleteli.
Sonce lička nežno boža,
zunaj pa raste mlada roža.

Zunaj se igramo
in radi se imamo.
Živali prišle k nam so spet,
v ta novi, pomladni svet.

Klara Brečko

Sončna pomlad

Sonce zažarelo bo,
ptički sedaj veseli so.
Sedaj so zapeli,
na drugo vejo odleteli.

Sonček se smeji,
ded pa na stolu sedi.
Nobene zime ni
in veseli smo zdaj mi.

Vsi sanjamo o pomladi,
ker se imamo radi.
Roža zacveti,
metuljček nanjo prileti.

Veronika Horjak

Pomlad

Sonce posijalo bo,
pomlad prelepa bo.
Kronice so snežno bele
in se klanjajo vesele.

Zima je odšla,
pomlad je k nam prišla.
Ptiček je priletel
in pesem veselo zažvrgolel.

Pod drevesom sedim
in se sladko smejim.
Nobene zime več ni
in veseli smo vsi.

Naredil se je sončen dan,
čebela nosi med v panj.
Sonce zahaja že,
zvezde ponoči bede.

Petra Žumer

Zlata pomlad

Sneg je skopnel,
je potok žuborel,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Ptički se ženijo,
se kronice menijo,
da je že čas za zlato pomlad,
veselo pomlad.

Sonce rumeno je zasijalo,
včasih bo zunaj še deževalo,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Vse zacveti,
glas ptic zazveni,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Vse je veselo,
ves dan se bo pelo,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Vetrič rahel pihlja,
sonček se nam smehlja,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Odmeva naš glas,
vse pleše za nas,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Vse zeleni,
se zablešči,
na zlato pomlad,
veselo pomlad.

Ana Šmerc

MLADI UMETNIKI

Vsi jih imamo radi

V naši šoli je kar nekaj likovnih talentov, zato smo se v uredništvu *Kratkočasnika* odločili, da bomo tiste, ki nam bodo dovolili vpogled v svoje ustvarjanje, predstavljali v novi rubriki *Mladi umetniki*. Tokrat smo k sodelovanju povabili učenko Nino Zupanc iz PŠ Debro. A objavljene risbe so le delček njenega ustvarjanja.

Tanja Drolec

